

"איין וואָרט מיט אַן אמת"

- עוד על "ר' איציה מתמיד" ● להיות חסיד: לאכול כדי להתפלל ● "דירה" ו"דירה נאה"
- השיחות לנשים בתשנ"ב ● תקופה ראשונה, שנייה ושלישית - יו"ד, י"א, כ"ב שבט ● בין תש"י ואחריה כבין תשמ"ח ואחריה! ● "יחי אדוננו" - שתהיה מילה אחת עם אמת...

או לפחות שלא יאכל בציבור. ענה לו הרבי כי אין מה להתבייש במנהגי חב"ד (המנהג לאכול לפני התפילה) ואדרבה, "ממנו יראו וכן יעשו". אותו חסיד סיפר זאת לאחר מכן לפני הרבי הרייז' והתלונן על התשובה שקיבל. תגובתו של הרבי הרייז' הייתה: אני מקנא ביראת השמים של חתני...

ומהרה"ח ר' בערל ע"ה בוימגארטן, השליח הראשון של הרבי שליט"א בארגנטינה, שמעתי בזמנו, כאשר התוועד עמנו בישיבת תומכי-תמימים בכפר חב"ד, כי בהיותו ילד, בימי נשיאותו של הרבי הרייז' ני"ע, שהה פעם ב-770 בחג הסוכות. הרבי שליט"א נהג אז לא רק לטעום בעצמו, אלא גם לחלק מיני מזונות וקפה לאותם שבירכו על הלולב של הרבי הרייז' (שהרי נוהגים לא לטעום מאומה לפני נטילת לולב). אני, סיפר ר' בערל, שלא באתי מבית חסידותי ואצלנו הקפידו מאוד שלא לאכול לפני התפילה, לא אכלתי. פנה אליי הרבי ושאל: מדוע אינך אוכל? עניתי שאני נוהג לא לאכול לפני התפילה. שאל אותי הרבי: רוצה אתה להיות חסיד? וכשעניתי בחיוב, אמר לי הרבי: אם כן, אכול! ולא הסתפק בזה אלא הוסיף עוד: מי שלא אוכל, אינו חסיד...

— עד כאן במאמר המוסגר.

בכל אופן, ר' איציה בוודאי לא העלה על דעתו לאכול משהו לפני התפילה, כך שיצא לו לצום במשך כל היום עד חצות הלילה במשך כל השנה (!!!) שכן זה היה סדר היום שלו: עם קומו בבוקר הוא מיהר לטבול במקווה ולשבת ללמוד חסידות בעיון ובעומק במשך כמה שעות. בשעה 12 היה נעמד להתפלל שחרית בהתלהבות גדולה, תפילה שנמשכה שעות ארוכות עד השעות המאוחרות של היום. משנסתיימה תפילת שחרית הייתה כבר השעה מאוחרת והוא עמד מיד להתפלל מנחה. גם תפילה זו נמשכה מעבר לזמן הרגיל, עד אחרי שקיעת החמה. משנסתיימה הגיע כבר זמן תפילת ערבית, ור' איציה עמד כמובן מיד להתפלל תפילה זו.

רק בסביבות השעה 12 בלילה סיים ר' איציה להתפלל ורק אז הרשה לעצמו ליטול את ידיו ולטעום משהו, "לגמול חסד עם העלובה ועניה הוא גופו". היסעודה", שכללה פרוסת לחם, חתיכת דג ומעט מרק,

התוועדות שנערכה בכפר חב"ד בשבת פרשת וארא (היא ההתוועדות עם השליח הרב שלום דובער קלמנסון, עליה סיפרתי כאן גם בשבוע שעבר) סיפר הרה"ח מיכל ש"י וישצקי את הסיפור הבא, אותו שמע מהרה"ח ר' שמחה ע"ה גורודצקי, אשר היה בעצמו עדות חיה לדברים.

ר' שמחה גורודצקי שהה במשך זמן רב יחד עם הרה"ח המפורסם ר' יצחק הורביץ הי"ד, ר' איציה דער מתמיד", והוא מספר על הנהגתו המופלאה:

בשעה 7 בבוקר היה ר' איציה מתגבר כארי ומתרום מ"משכבו" על הספסל, עליו הניח את גופו רק בשעה 5 לפנות בוקר. מי ששמע ולו מעט על ה"הידורים" והחומרות בהם נהג אותו חסיד, אינו מעלה כלל על דעתו כי ר' איציה חשב לטעום משהו לפני תפילת שחרית.

במאמר המוסגר:

באותה תקופה עדיין לא התפרסמה ההוראה לרבים — (דבר שנעשה בשנת תשי"ג עם הדפסת לוח 'היום יום', בפתגם ליו"ד שבט) — שנאמרה ע"י כ"ק אדמו"ר היצמח-צדקי לכלתו הרבנית רבקה: "מוטב לאכול בכדי להתפלל מאשר להתפלל בכדי

ב

עם הרב לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית - כפר חב"ד

לאכול".

מספרים שבשנים מאוחרות יותר, עוד בימי נשיאותו של הרבי הרייז' ני"ע, היה כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח נוהג לטעום מיני מזונות אחרי נטילת לולב בסוכה ב-770 לעיני כל. ניגש אליו אחד מגדולי החסידים והעיר לו ש"לא מתאים" ש"ידעם רביניס איידעם (=חתנו של הרבי)" יאכל בפרהסיא לפני התפילה, שהרי לא התירו זאת אלא מפני החולשה וכו', כך שלחתנו של הרבי "מתאים" שיהדר ולא יאכל,

לא ארכה הרבה, שכן מיד לאחריה היה ר' איציה מתיישב על הארץ לערוך "תיקון חצות". את הבכיות הנוראות עם הדמעות שזלגו אז מעיניו כמים על גלות השכינה ועל הגלות הפנימית של הנפש האלוהית בתוך הגוף והנפש הבהמית, לא ניתן כלל לתאר. "תיקון חצות" של ר' איציה נמשך קרוב לשעתיים. בערך בשעה 3 לפנות בוקר היה מתיישב שוב ללמוד במשך כשעתיים, ולאחר מכן, בערך בשעה 5, היה אומר לעצמו: נו, הגיע הזמן להתחיל להתכונן לתפילה... בשעה זו היה מניח את גופו על ספסל לנוח קימעה, וכעבור פחות משעתיים כבר היה מתגבר כארי בהתלהבות מחודשת לעבודת הבורא.

פעם שאלו אותו חסידים למה הוא חותר ומה הוא מחפש – לשם מה הוא עמל ומתייגע כל-כך הרבה. ויען ר' איציה: כל מה שאני מחפש ושואף ומשתוקק אינו אלא שאולי אזכה פעם אחת לומר "איין וואָרט (=מילה אחת, אימרה אחת) מיט אַן אמת (=עם אמת)..."

כ אשר שומעים את התיאור הזה אודות ר' איציה דער מתמיד, ומוסיפים לכך את הידיעה שבנוסף לכל זה הוא גם שימש בתפקיד שד"ר, שלוחא-דרבנן, היינו, שהיה שליח של רבותינו נשיאינו "לקבץ גשמיות (לאסוף כספים) ולזרוע רוחניות", שליח של הרבי להפיץ יהדות וחסידות וגם לאסוף כספים עבור ענייני הרבי,

וכפי שהובא כאן לפני שבועות מספר שבמסגרת תפקידו זה היו יהודים ניגשים אליו ומבקשים להתברך מפיו, ואז היו נראים ממנו אפילו "מופתים". סיפרו שפעם נכנס אל הרבי הרש"ב נ"ע וביקש "תיקון" על כך, באומרו שיהודים באים אליו עם צרורות של צרות ואין הזמן-גרמא לחכות עד שיגיע אל הרבי לבקש ברכה עבורם, שלכן הוא מצייר את פני הרבי ונותן להם ברכה והברכות מתקיימות. למרות שהוא אמנם יודע שאין זה אלא בכוחו של הרבי, אבל הם – היהודים המבקשים את הברכה – חושבים שזה הכוח שלו, של ר' איציה, ומעריכים אותו, ועל כן מרגיש הוא שצריך לבקש "תיקון"...

– על רקע כל זה בולטות במיוחד המילים שאמר לו הרבי הריי"צ – דברים שהבאנו כאן לפני מספר שבועות – באותה התוועדות בה לא פסק מלתבוע, לבקש ולהפציר בכל לשון של בקשה ודרישה לעסוק בחינוך תנוקות של בית רבן: "תשב"ר, תשב"ר, תשב"ר... עד שנפנה אל ר' איציה ואמר לו:

הער זיך איין, איציה! טוסטו אין תשב"ר, ביזטו מיינער. און טאַמער נישט, ביזט טאַקע איציה, אָבער... [הקשב ושמע, איציה! אם אתה פועל בתשב"ר, אזי הינך שייך אליי. אך אם לא, אמנם אתה איציה, אבל...].

כלומר: יכול אתה להיות קשור ודבוק עם הדברים הגדולים והנפלאים ביותר, ענייני קדושה ואלקות, ענייני עבודת ה' והתקשרות ושליחות, אולם כאשר הרבי דורש תשב"ר, תהיה מי שתהיה, אם רוצה אתה

שייכות לרבי, עליך להניח הצידה את כל העניינים ולעסוק בתשב"ר. באם ח"ו אינך עושה כך, הרי למרות כל מעלותיך הגדולות והנפלאות – אין אתה שייך עתה לרבי!

מ כל זה מודגשת במיוחד ההוראה מזה לזמננו היום, כאשר הרבי דורש ותובע ללא הרף להניח הכל הצידה, שכן "הדבר היחיד שנותר בעבודת השליחות" – לא פרט חשוב ואף לא כלל חשוב וגם לא רק העיקר, אלא הדבר היחיד שנותר – הוא "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש", שלכן תובע הרבי שכל העניינים וכל העבודות צריכים להיות מלאים וחדורים לגמרי בעניין זה, "כל ימי חייד" הינם אך ורק כדי "להביא לימות המשיח", – הרי שמי שמתעסק בכל העניינים הגדולים והנפלאים של עבודת ה' והתקשרות ושליחות וכו' וכו', אך לא בעניין זה, חייב לשאול את עצמו: מה השייכות שלי עתה לרבי?

כל כמה שהזכרנו בשבועות קודמים את דברי הרבי שליט"א מלך המשיח אודות הסדר החדש והתקופה החדשה בקשר לה' טבת תשמ"ז, מילים שחזרו על עצמן שוב ושוב באותה תקופה (רק לדוגמא: ראה שיחת ש"פ בשלח תשמ"ז) כל זה אפילו לא מתחיל להגיע לאופן המפורש והמודגש בו קובע הרבי מלך המשיח שליט"א – בקונטרס "בד יברך ישראל" (ספר השיחות תשמ"ב ח"ב ע' 344 ואילך) – את כ"ב שבט תשמ"ח, יום ההסתלקות וההילולא של הרבנית הצדקנית נ"ע, כיום התחלת התקופה החדשה והמיוחדת בו אנו מצויים כיום.

הרבי מדבר שם על שלוש תקופות בנשיאותו של "כ"ק מו"ח אדמו"ר": תקופה ראשונה עד יו"ד שבט תשי"י. תקופה שנייה מ"א שבט תשי"י (היום המלא הראשון לאחר ההסתלקות) ובמיוחד מ"א שבט תשי"א (חידוש הנשיאות "שלו" באופן דדור התשיעי מהבעש"ט). ותקופה שלישית החל מכ"ב שבט תשמ"ח, שאז סיימו כבר את כל העבודה ודרושה רק קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש.

מדוע קשורה תקופה חדשה זו דווקא בהסתלקותה של אשה, של הרבנית חיה מושקא נ"ע (ולא בעניין שקשור עם הרבי עצמו)? מבאר שם הרבי: משום שבתקופה זו נוגע במיוחד ענייני של נשי ובנות ישראל, לעשות לא רק "דירה" אלא לדאוג שתהיה זו "דירה נאה":

כאשר ממלאים את פקודותיו של בעל הדירה, ממלאים אמנם את הכוונה של "דירה בתחוננים", אבל אז נשאר עדיין הבדל בין הדירה לבין בעל הדירה. נכון שהוא דר שם וה"דירה" בטלה לגמרי אליו, אבל אין זאת אלא שהוא דר שם ולא שכל מציאות הדירה

כאשר אחד מגדולי החסידים העיר לרבי שליט"א ש"לא מתאים ש"דעם רבינ'ס איידעם (=חתנו של הרבי)" ינהג באופן מסויים, ענה לו הרבי כי אין מה להתבייש במנהגי חב"ד, ואדרבה, "ממנו יראו וכן יעשו". אותו חסיד סיפר זאת לאחר מכן לפני הרבי הריי"צ והתלונן על התשובה שקיבל. תגובתו של הרבי הריי"צ הייתה: אני מקנא ביראת השמיים של חתני...

בין הגברים היו שהסתייגו מאד מקו ברור זה, וכמעט שלא הסכימו לתת לקיים את ה"מלוה מלכה" ב-770.

כל הזמן ענה הרבי שליט"א למארגנות תשובות חיוביות ומעודדות והתעניין מאוד בפרטי התוכנית, שרק בעקבות זה ניתנה לנשים הרשות לקבל את בית-הכנסת. באותה "מלוה מלכה" הכינו את הכסא של הרבי במקומו בהתוועדות, וקראו ליהוד מלכותו הרבי שליט"א מלך המשיח שיתגלה לגאול את ישראל ואת העולם כולו. נוסף לנשים עצמן, דיברו שם גם רבנים ומשפיעים, ובמיוחד הרה"ח ר' יואל שיי כהן והרה"ח ר' יוסף שיי וויינברג, בהדגשה אודות גודל הזכות והאחריות שלנו כיום, כשיודעים שהרבי הוא המלך המשיח, לפרסם זאת בעולם כולו ולקרוא לכולם לקבל את מלכותו, כאשר הרבי לא שולל בתכלית את ההחתמות על "קבלת המלכות", אלא כותב שדבר זה "תלוי בחב"ד שעל אתר", היינו, שהעניין כשלעצמו נכון ומוכרח, אלא שהדבר "תלוי בחב"ד שעל אתר" – אם יעשו זאת בכל המרץ וההתלהבות או מתוך היסוסים וכו' וכו'.

לאחר מכן, כשקיבל הרבי מר' חיים ברוך שיי הלברשטם (האחראי על השידורים בימרכו שידורי חב"ד) את הרשימה של כעשרים מקומות בעולם אליהם הועבר שידור חי מהתוועדות זו של הנשים, ענה – אחרי כעשרים שנה שלא ענה על דו"חות אודות שידורים – כי הדבר "גרם נחת רוח רב".

לאחר מכן כתב הרבי לנשי חב"ד בלונדון, שביקשו הדרכה בקשר לפעולות בעניני גאולה ומשיח, כי אל להן לשאול כל פרט, אלא לפעול ולדווח, ובוודאי עומדות בקשר עם נשי חב"ד דכאן אודות המלוה מלכה שערכו לאחרונה.

כשיודעים את הרקע הזה רואים באור אחר לגמרי את השיחות הללו אודות מעלתן של נשי ובנות ישראל בדורנו שבזכותן דווקא תבוא הגאולה. ובפרט כשהרבי מדגיש, כנ"ל, שעניינן הוא לא רק להתבטל לבעל הדירה ולבצע את פקודותיו אלא לדאוג שתהיה זו "דירה נאה", היינו לא לחכות רק להוראות, אלא לזום פעולות באופן של "מלמטה למעלה" – כגון "קבלת המלכות", שברור שהרבי לא יורה במפורש לעשות זאת, שהרי זה צריך לבוא מהעם ולא מהמלך.

ב אותה שיחה נפלאה מבאר הרבי באריכות את עניינן של שלושת התקופות הללו: בתקופה הראשונה, עד יו"ד שבט תשי"י, הייתה בעיקר העבודה עם ה"יו"ד", מספר עשר, להביא את העולם לשלימותו, שיהיה "עשר" ויוכל להיות כלי לקבל בתוכו אחר כך את הגילוי ה"יאחד עשר" שהוא הגילוי הנפלא של הגאולה.

בתקופה השנייה, אחרי יו"ד שבט תשי"י, ובפרט מי"א שבט תשי"א – עשתי-עשר בחודש עשתי-עשר בשנת עשתי-עשר – החל בעולם הגילוי של הגאולה, בחינת האחד-עשר. אותו "עניינן" שנולד בי"א ניסן (ה"י"א" כפי שהוא בלידתו, בחודש הראשון) והגיע לשלימות באופן של נשיאות בגילוי בי"א שבט תשי"א

היא אך ורק בעל הדירה.

אבל כאשר עושים את הדירה ל"דירה נאה המרחיבה דעתו של אדם" – לא רק בטלים לבעל הדירה, אלא פועלים ועושים כביכול חידוש גם באלקות, "מרחיבים דעתו של אדם העליון" – הרי בכך מתאחדת ה"דירה" עם בעל הדירה. אז אין זו רק "דירה לו יתברך" אלא זהו "הוא יתברך" בכבודו ובעצמו המאוחד ומיוחד לגמרי עם ה"דירה" שלו בתחתונים.

ולכן, אומר הרבי, קשורה התחלת תקופה זו דווקא עם אשה בישראל, הרבנית נ"ע, שכן זהו עניינן המיוחד של נשי ובנות ישראל – לא רק לעשות "דירה לו יתברך", אלא לדאוג שה"דירה" תהיה "דירה נאה" דווקא.

וכפי שמודגש במצוות המיוחדות לנשים ובנות, שבהן יש הדגשה מיוחדת על אור (נרות שבת קודש ויום טוב) על טהרה וקדושה (כשרות וטהרת המשפחה) ועל חמימות והתלהבות (התעסקותן בענייני החינוך, ובפרט לילדים קטנים ביותר, שעיקרו של החינוך הוא לא רק העשייה בלבד אלא בעיקר החדרת החמימות וההתלהבות לענייני קדושה) וגם:

כולל ועיקר – בזמננו זה, הרגעים האחרונים לפני הגאולה – לעורר את עצמן ואת כל נשי ובנות ישראל אודות גודל הזכות של נשי ובנות ישראל להביא את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, שהיא באה ובשכר נשים צדקניות שיש בדורן כנ"ל.

ב מאמר מוסגר, אי אפשר שלא להתייחס ל"תיזמון" המיוחד של אמירת שיחה זו בשנת תשנ"ב, בהמשך לשורה של שיחות בשבתות אלו זו אחר זו אודות גודל מעלתן של נשי ובנות ישראל.

התוועדות ה"מלוה מלכה" המפורסמת של הנשים התקיימה בכ"ח טבת, יום הולדת הרבנית חנה, אמו של הרבי מלך המשיח שליט"א. הרבי מציין את יום ההולדת בקשר ל"וירס קרן משיחו" בשיחה של שבת פרשת וארא. לאחר מכן, בשבת פרשת בא, מדבר הרבי באריכות אודות ההתעסקות המיוחדת של הרבי הריי"צ עם נשי ובנות ישראל שבדורנו, לפי שהן הגלגול של דור יוצאי מצרים ובזכותן תבוא הגאולה. בשבת פרשת בשלח אודות עבודתן המיוחדת של הנשים והבנות "בתופים ובמחולות", ובשבת פרשת יתרו ובימים שבאמצע אודות התקופה המיוחדת בקשר להבאת הגאולה ששייכת במיוחד לנשים ובנות כנ"ל.

היה זה בקשר ל"ויכוח" שהיה אז בין נשי חב"ד לבין הגברים, בקשר לאותה מסיבת "מלוה מלכה", כאשר הנשים הובילו את הקו שצריך לפרסם את זהותו של משיח ולקרוא לעם לקבל את מלכותו, ואילו

היה זה בקשר ל"ויכוח" שהיה אז בין נשי חב"ד לבין הגברים, בקשר לאותה מסיבת "מלוה מלכה", כאשר הנשים הובילו את הקו שצריך לפרסם את זהותו של משיח ולקרוא לעם לקבל את מלכותו, ואילו ואלו בין הגברים היו שהסתייגו מאד מקו ברור זה, וכמעט שלא הסכימו לתת לקיים את ה"מלוה מלכה" ב-770

ובל נשכח: הכל מדובר אודות נשיאותו של "כ"ק מו"ח אדמו"ר". הרבי כמובן "לא אמר מאומה על עצמו".... אז החל להתגלות בעולם הגילוי של הגאולה, בחינת הי"א.

אבל עדיין היו כאן שני "חסרונות": מחד, הגילוי רומם את היעשר" אל הי"א, אבל היה זה רק הי"א ולא הי"ד. היעשר" עצמו, כפי שהוא במצבו שלו מצד עצמו, לא היה בו את הי"א, אלא רק כפי שהוא התרומם ממצבו שלו ועלה ונכלל בתוך הי"א. מאידך, הייתה זו רק הבחינה הנמוכה יותר ב"י"א, הבחינה אליה שייך לרומם את הי"ד, ולא הי"א עצמו, כפי שהוא למעלה מכל גדר כלל.

במילים אחרות: התחתון התרומם ולא היה תחתון כל כך, ומאידך העליון לא היה עליון כל כך, וכך התאפשר החיבור ביניהם. אבל העליון כפי שהוא למעלה מכל גדר והתחתון כפי שהוא למטה מטה – לא ייתכן חיבור ואחדות ביניהם.

וזהו החידוש של התקופה השלישית, שהתחילה בכ"ב שבט: כ"ב הוא פעמיים י"א. כלומר, הבחינה העליונה יותר ב"א, הבלי גבול האמיתי, שלמעלה מבלי גבול בדיוק כמו שהוא למעלה מגבול, ולכן דווקא הוא, עצמותו יתברך, יכול לחבר ולאחד את העליון כמות שהוא למעלה מעלה עם התחתון כמות שהוא למטה מטה. שהתחתון יישאר למטה מטה ועם זאת הוא יהיה דבר אחד ממש עם הלמעלה מעלה, עד שלא יהיה שום חילוק ביניהם, כי הדירה היא דבר אחד ממש עם בעל הדירה.

ולכן בתקופה זו נוגעת במיוחד עבודתו של התחתון עצמו, ללא שירור לו באצבע מה עליו לעשות, כדי שהדבר יתבטא בתחתון כפי שהוא ולא רק כפי שהוא מתבטל ומציית לעליון. מאידך, עבודתו של התחתון בתקופה זו היא ללא "ויתור" כל שהוא על הפרט הקטן ביותר, כדי שכאן יתגלה העליון כמות שהוא ממש, בכל תוקפו ובכל עצמותו.

במילים שלנו: הרבי נמצא בתקופה זו ללא שום הגבלות, הרבה יותר אפילו מנשמה ללא גוף, ועם זאת הוא נמצא דווקא בגופו הגשמי ממש. שהרי (ראה בארוכה בשיחת ש"פ בא תשנ"ב) כל החידוש של משיח הוא לא כל כך הגילויים העליונים והנפלאים ביותר, אלא העיקר הוא דווקא שכל זה "נכנס" ונמצא בכל תוקפו ובכל עצמותו בגוף הגשמי דווקא. גילוי זה מתחיל מ"משה רבינו" תחילה, "בא אל פרעה", שהוא "נכנס" בגופו הגשמי המוגבל אל "פרעה" דקדושה, עצמותו יתברך "דמיניה אתפריעו כל נהורי". וממנו נמשך הדבר בכל ישראל, לגלות כי "ישראל וקודשא בריך הוא כולא חד" ממש. ומזה בעולם כולו, לגלות כי "הכל הוא אלקות ואלקות הוא הכל" ללא כל הגבלות.

לכן גם הדרישה מאתנו היא בשני הכיוונים: מחד, לא להיות "בן יחיד מפונק" ולחכות להוראה מפורשת דווקא, אלא לפעול כאילו מצד עצמו, התחתון כפי שהוא תחתון דווקא. ומאידך, לא לוותר על שום פרט, להביא את כל העצם ממש, בכל תוקפו

ובכל עצמותו, לכל פינה לכל מקום ולכל דבר, גם לתחתון ביותר שאין למטה הימנו, וכפי שהוא במצב התחתון ביותר.

במילים אחרות: שהקריאה "יחי אדוננו", שהיא

באה דווקא מלמטה למעלה, ללא ציווי מפורש כל כך – "וביקשו (מצד עצמם) דווקא. ולא רק) את ה' א-לוקיהם (אלא גם) ואת דוד מלכם" – קריאה המבטאת את כל הפנימיות דפנימיות וכל העצם ממש, תבוא גם באופן הנמוך והחיצוני ביותר, על כל פירסום, בכל מקום ובכל מצב, ותבקע מתוך התחתון עצמו כמות שהוא תחתון, כך שיתגלה לעין כל כי אין עוד מלבדו ממש, כי כל המציאות, גם של התחתון שאין למטה הימנו, היא אך ורק הוא יתברך בכל עצמותו ממש.

ושבו: מי שנמצא בתקופה מופלאה זו, ומנסה להתרפק ולהסתפק בזכרונות מימי קדם, ואינו מוכן להניח את עצמו, "לך לך מארץ וממולדתך ומבית אביך", לטובת העבודה הנדרשת בשעה זו – הרי זה בדיוק כמו אותם חסידים, שהיו חסידים אמיתיים בדור הקודם, אבל כשהגיע דור

חדש ודרישות חדשות, היה קשה להם ללכת קדימה למתן תורה עם הרבי בראש. והרי הרבי משווה (כנ"ל) את ההבדל בין לפני תשי"א ואחרי תשי"א להבדל בין לפני תשמ"ח ואחרי תשמ"ח!

בשעה כה גורלית לכולנו, עלינו לאחוז ב"ידידת הדלת" של הרבי, "מידארף זיך האלטן אין דעם רבינס קליאמקע", וללכת יחד עמו. לא להישאר רק עם העבר, שכן למרות כל הדברים הטובים והגדולים והאמיתיים שהיו בעבר, הרי שכיום אסור להסתפק בכך. הרבי תובע מאתנו דווקא ללכת קדימה למה שנדרש עכשיו, ועלינו לעשות זאת גם אם צריך לשם כך לא להיות "בן יחיד מפונק" שאומר "שאוני והטילוני אל היס" והולך רק "על גשר של ברזל" – על הוראות מפורשות ממש. ובפשטות: קודם כל למלא את ההוראות המפורשות שחזרו ונישנו שוב ושוב – להיות כולו חדור ומלא במשיח וגאולה, ע"י לימוד הידבר מלכותי ו"לחיות" עם זה כל הזמן. ולא להסתפק בעצמו, אלא "להכריז ולפרסם" ללא הרף את בשורת הגאולה. וביחד עם זה לא לעשות רק את הציוויים המפורשים, שגם זה הרבה מאוד, אלא לפרסם גם את זהותו של הגואל, עם הקריאה להתבטל אליו ולקבל את מלכותו. ולבקש ולדרוש ללא הרף מהקב"ה ומן המלך המשיח עצמו את ההתגלות המלאה בגאולה האמיתית והשלמה עכשיו ממש.

ובסגנון שאמר ר' איציה: כל מה שאני מחפש ושואף ומשתוקק אינו אלא שאולי אוכה פעם אחת לומר "איין וואָרט מיט אַן אמת", בקריאה ובהכרזה הממלאה את כל המציאות ופועלת את ההתגלות המלאה לעין כל תיכף ומיד ממש – **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**

הרבי תובע מאתנו
דווקא ללכת קדימה
למה שנדרש עכשיו,
ועלינו לעשות זאת גם
אם צריך לשם כך לא
להיות "בן יחיד מפונק"
שאומר "שאוני
והטילוני אל היס"
והולך רק "על גשר של
ברזל" – על הוראות
מפורשות ממש